

“Cei mai frumoşi oameni pe care i-am cunoscut sunt aceia care au cunoscut înfrângerea, au cunoscut suferinţa, au cunoscut lupta, au cunoscut pierderea şi au găsit calea de a ieşi din adâncuri. Aceste persoane au o apreciere, o sensibilitate şi o înţelegere a vieţii care le umple de compasiune, blândeţe şi iubire profundă. Aceşti oameni nu apar din senin”. (Elisabeth Kubler-Ross) „Nu poţi salva purtătorii de vieţile lor, chiar şi când ofilirile se strâng buchet e vorba despre aceeaşi frumuseţe

căutând o ascunzătoare mai bună.” (24, Antonia Zavalic)

Zilele trecute mi-a „picat” în mână o carte care m-a pus pe gânduri, un soi de jurnal, de confesiuni ale unor persoane care s-au confruntat cu cea mai teribilă şi înfricoşătoare boală din câte există: cancerul. O carte care s-a născut din iniţiativa unor tineri rotaractieni clujeni, în frunte cu coordonatoarea lor, domnişoara Iulia-Dora Mariş.

Bravo lor fiindcă au avut curajul să se apropie de un subiect atât de delicat şi să aducă în ochii şi-n sufletul cititorului poveşti pe cât de tulburătoare pe atât de pline de speranţă şi de pozitivism. Nu am avut senzaţia că am citit nişte litere lipite unele de altele ci că am ascultat oameni care vorbesc despre viaţa lor atât de firească până într-un anumit punct, punct în care au aflat să suferă de o boală cruntă şi ce au făcut de aici încolo; un drum pe care dacă-l parcurgi cu siguranţă nu mai eşti la fel, nu mai eşti acelaşi, ci cineva care evoluează pe parcursul fiecărui cuvânt.

„Vocea” a adunat mărturii despre supravieţuire şi despre viaţă, despre cum poţi găsi echilibru când eşti în cădere. Îmi vine în minte un citat din cartea – Calea, ca o curgere de apă: „ *liniştea în tulburare înseamnă desăvârşire* ”: iar aici, între aceste rânduri am regăsit din plin această stare. Vorbesc nişte oameni care învaţă să trăiască de la zero, să privească fiecare clipă ca pe un dar, să găsească frumuseţe acolo unde majoritatea nu văd nimic: să îşi asume crucea şi să trăiască ca şi cum nimic nu s-ar

fi întâmplat. Sunt oameni care îţi vorbesc despre ce-i doare mai mult şi culmea cea mai mare durere pe care o acuză nu este suferinţa fizică ci suferinţa cauzată de teama că oricând se pot despărţi de cei dragi: majoritatea dorindu-şi ca viaţa să nu li se scurgă din vine pentru a mai fi în continuare aproape de cei pe care-i iubesc, soţ/soţie, copii, părinţi etc.

În această carte aflăm că suferinţa nu ţine cont de statut social, de studii sau de vârstă; fiecare pacient are glasul lui, dar mesajul este acelaşi: viaţa nu trebuie irosită.

Fiecare face faţă cum poate, nu există un secret, sau poate că există: „
celor bolnavi le zic să se gândească la lucrurile frumoase din viaţa lor şi pe alea să le viseze, să-i întărească
” afirmă unul dintre cei intervievaţi, care pune în atenţie teoria punctelor tari, accentul pe resurse şi nu pe vulnerabilităţi. Oricât de grea este viaţa tot avem ceva de care să ne agăţăm, ceva care să merite. Unul dintre respondenţi consideră boala un cadou ceresc:
“întotdeauna vom avea pentru cine şi pentru ce lupta
.”

Majoritatea pacienţilor îşi asumă încercările sau obstacolele cu care se confruntă ca pe nişte oportunităţi în termeni de: „
Viitorul e în noi, lângă noi; lumea e infinită, dar universul individual al fiecăruia e mic de tot şi cu toate acestea magic
.”

Eugen Dorcescu afirmă că „Cea mai sigură cale către cunoaştere e suferinţa”. Similar trupului, sufletul nostru are capacitaţi extraordinare de regenerare, această regenerare se instalează şi antrenează numai în situaţiile dificile ale vieţii care generează suferinţa. Raţiunea suferinţei de a exista rezidă în capacitatea ei uluitoare de a transforma individul, de a-l ajuta în atingerea potenţialului său maxim, subliniind expresia „tot răul spre bine”.

Ei bine, această carte este despre suferinţă şi mai mult decât atât despre ce poţi să faci cu această suferinţă, pe care nu o poţi ocoli dar o poţi transforma din adversar în aliat în lupta cu boala şi ceea ce mi se pare extraordinar este că pacienţii devin terapeuţi, depăşindu-şi temerile şi ajutându-i şi pe alţii care sunt în situaţie similară să devină proprii lor mentori.

Vă recomand cu drag acest volum!

AUTOR:
Antonia Zavalic